

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 28 sierpnia 2018 r.,
w sprawie **E.R.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G.
z dnia 20 kwietnia 2011 r., sygn. akt II AKa [...] /11,
utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 10 grudnia 2010 r., sygn. akt XIV K [...] /10,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w G. uznał E.R. za winnego dokonania przestępstwa określonego w art. 148 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 15 lat pozbawienia wolności. Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, po jej rozpoznaniu Sąd Apelacyjny w G. wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2011 r., sygn. akt II AKa [...] /11, wspomniany wyrok Sądu Okręgowego utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Od tego wyroku Sądu Apelacyjnego kasacja nie była wniesiona.

W dniu 15 maja 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynął sporządzony osobiście przez skazanego E.R. wniosek o wznowienie – przywołanego na wstępie – postępowania.

Skazany opisał we wniosku przebieg przedmiotowego zdarzenia. Podkreślał, iż działał w obronie własnej oraz obronie konkubiny. Pokrzywdzony wtargnął na prywatny teren i żądał pieniędzy i – w ocenie skazanego – jest to niedopuszczalne, aby za taki czyn w obronie własnej i obronie osoby najbliższej „dostać 15 lat pozbawienia wolności”. Wniósł o „zmianę wyroku na okres do 10 lat”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Wznowienie postępowania to nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) wprowadzono obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Zgodnie z tym przepisem, sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli

odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5).

Z taką sytuacją mamy doczynienia w niniejszej sprawie.

Skazany na wstępie swojego wniosku postulował wznowienie postępowania w oparciu o przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 541 k.p.k., art. 542 k.p.k. i art. 544 k.p.k., jednakże już w treści samego uzasadnienia wniosku nie przytoczył żadnych okoliczności, które by dowodziły (a nawet tylko uprawdopodobniały) zaistnienie którejkolwiek z podstaw do wznowienia postępowania w jego sprawie. Ograniczył się bowiem do opisu (i to – w znacznej części – zbieżnie z wyjaśnieniami, które składał w toku procesu) przebiegu zdarzenia w trakcie którego miał on popełnić przypisaną mu zbrodnię, a także wyrażenia swojej krytycznej opinii o wymiarze orzeczonej wobec niego za ten czyn kary. Tymczasem samo kwestionowanie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, tj. podważanie tych ustaleń bez wskazania na nowe fakty lub dowody nie może być na pewno uznane za podstawę wznowienia postępowania. W toku postępowania o wznowienie nie jest przecież dopuszczalne badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego dokonanej przez sądy orzekające w sprawie.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

ał